பேரண்டத்தியல்பு யொருன் கனிமனச்சமம் இறந்த யொருன் மனிதன். மனிதனிடத்திலுள்ள யொருங்கனிமனச்சமம் இறந்தது மனம்.... எந்த மாட்டு மந்தையாவது அண்ணாந்து பார்க்குமோ?...

"முருகன்த் தொழுத்த கமுகும் மதுரா கினைஞர் ஆயமும் திருகிச் சொரமும் கதுள் மடனீர் சும்பொர் கவடம் இறுகிக்கே". (முருகன்: தேனைப்போல், கவடம்: கதவு) (தேவ் கருநீர்ப்பு, கினைஞுனுடைய உயிர், ஆயிய கிரண்டையும் ஒரே திருகாகத் திருகி கூர்ந்துக்கேன் அப்படியே ஒருதிவட்டான் என்று கவி ஓன்பும் போது— இடம் பெயர்ந்து வாழ்வதைப் போன்று காலம் பெயர்ந்து வாழ்வதன்றே (195ல் கருத்துக் கொண்டே நாறு, கிடுநாறு என்னுன்ன மலைமேல் காலங்களைக் கடந்து) மனம் ஒன்னில் லயமத்து வாட்டான், காற்றுத்தான் என்ன செய்ய முடியும், அலைதான் என்ன செய்ய முடியும்... ஏன் சிலட்டியும் கன்றுதான் வாதவும் பெற்றது... கடன் கொடுத்தேவம் பொறுத்திருப்போம் கட்டாயம் வரும்...

"கொங்கினில் நமப் பயன்தி காக் தேவத்தினுன்
கங்கு லாரப் பகல் தான் சுங்காறு செய் காலத்தினை
கிங்கிரு தம்பந்தச் சிக்கனை தேவ தருக் கிடுத்தினை
மங்கிலை யத்தனைத் தந்தான் தமழிக் கவ வரனாகவே"

கொங்கினில்: கொங்கு கொடு, நமப்பயன்: நமப்பயன் என்றுவின் அதி காரத்தினுன், கிடுதயனைவே, கிங்கிரு: கிங்கு கம் போன்று.

ஏண்ணாக் கன்று ஏகத்தை வாகத்தாலும் பெண் புத்தி மண் புத்தி— உயர் தாயானுடைய கர்ப்பத்தினை புகுவதற்கு கேடு தேவர்கள் மாதர்கள் தகப்பனுடைய கர்ப்பத்தினை கருக்கமென்று அந்த நூல் ஓன்கு கின்றா மாதர் தம் கர்ப்பகற்றை செய்தினை அறிந்துக்கொள்வார்கள். ஆடவர்களோ தம்யாதுதில் உயர் புகுந்த யாப்பனத் அறிய முடிவில் உ.

"அறிவுள் கிஞ்ஞாதுமோ ஆண்மக்கள் மாதர்
அறிவுள் மதுகுமோ ஆவுள் — அறிகறியோ
தாம் கொண்ட தூவனிவர் தத்தைபுர் ஆண்மக்கள்
தாம் கொண்ட தூவனி யார் தாம்."

நிலவானைக் கிலவாக நின்றாக்கு அவன்... நாடுக்கும் ஏர்பும் ஏன்னாத அறிவேன்... ஆனுன் கலைப்பாற்ற தூய்மை என்பது உலகின் எல்லாம் கிடையாது... தீர்ன நயமும் மேலும் கொக்கு போல்... காற்று மனுடயன் மாரு தூய்மை யெதுக்கு ஆகாயம் போலும்... கொடும் பெயிலான் மாரு மாதரும் ஏமது கிடைத் தென்றுன் போலவும் ஏது ஏதான்று ஏற்பட்டது... தீய கொள்கைத்தில் புத்த மதத்தில் உயர் வாற்காகவும் அமிகாரத்திற்காகவும் எங்கள் வாழ்கைட்டன் மீதுள்ள அச்சப் பணம் செய்கிறோம். அவ்வியல்கள் மேல்லைக்கும் இறுப்பாற்றும் கொடுப்பு செய்யும் பொருளும் நாங்கள் செய்ய மாட்டோம். கன்றுவுன் பேரியல்பு, ஆயுள் சுற்றி, பதுமா— எனுமும் சிந்தக் கொள்ளுக்கு மாட்டுதான் ஏற்றோம். சுவ்தோ புத்தி— நடந்த சம்பவங்கள் இறுமேனைத்து எதிரே வந்துன்...

ஏன்று புறுத்தருதன் தாயாகக்கே கடன்; சான்றோன் ஆக்கிதன் தந்தைக்குக் கடன்; வேன் வழத்துக் கொடுத்தன் கொண்டான்க்கே கடன்; பேரனைடை நன்கன் பெவுத்தர்க்கேக்கடன்; ஏனி யான் அருஞ் தமம் பருக்கிக் கனிறைந்து பெயர்தன் கடன் கேக்கே கடன் (ஆதுகுவ தமழ் மக்களின் வாழ்க்கைத் தத்துவம்) வடமலை வீரம் வெல்லாதுகத்தின் வருக்கும் வென்றுவரும்— [illegible]